

Komplettering till överklagande i mål nr 1103-21 m.fl.

Energimarknadsinspektionen (Ei) inkommer härmed med komplettering till överklagandet den 17 mars 2021. Kompletteringen omfattar samtliga de 120 mål som anges i bilaga 1 till överklagandet.

Ei vidhåller det som anförts i tidigare yttranden. Denna komplettering avser frågan om intäktsramsregleringens förenlighet med EU-rätten, särskilt mot bakgrund av EU-domstolens dom den 2 september 2021 i mål C-718/18. Nedanstående yrkanden ersätter dock i sin helhet tidigare framställda yrkanden.

Ei:s yrkanden

Ei yrkar att kammarrätten meddelar prövningstillstånd.

Ei begär att kammarrätten inhämtar förhandsavgörande från EU-domstolen.

Ei yrkar i första hand att kammarrätten upphäver förvaltningsrättens dom och fastställer att elnätsföretagens intäktsramar för tillsynsperioden 2020-2023 ska fastställas med tillämpning av intäktsramsförordningens bestämmelser.

Ei medger därvid att den reala kalkylräntan före skatt som ska användas vid beräkningen av elnätsföretagens intäktsramar fastställs till 2,35 procent. Omvandlingsräntan ska därmed fastställas till 4,12 procent. Ärendena bör återförvisas till Ei för beräkning av nya intäktsramar i enlighet med detta.

Ei yrkar i andra hand, för det fall kammarrätten avslår förstahandsyrkandet, att förvaltningsrättens dom och Ei:s beslut ska upphävas och att ärendena återförvisas till Ei för att fastställa nya intäktsramar utan tillämpning av några bestämmelser om beräkning av intäktsramar i nationell lagstiftning (ellagen, intäktsramsförordningen eller annan lag och förordning som reglerar beräkning av intäktsramar). Intäktsramarna ska därmed även fastställas utan beaktande av tidigare domstolsavgöranden vad gäller beräkningen av intäktsramar.

Ei yrkar även att kammarrätten fastställer Ei:s beslut i den del som gäller beräkning av kostnader för avbrottsersättning. Samtliga kostnader för avbrottsersättning ska inte ingå i beräkningen. Kostnaderna för avbrottsersättning ska inte heller ingå i beräkningen av de löpande kostnaderna.

Ei yrkar också att kammarrätten ska fastställa Ei:s beslut att tillägg inte ska göras för raseringskostnader (gäller förvaltningsrättens mål nr 9349-19, 9362-19, 9372-19 och 9388-19 (EON)).

Bakgrund till den svenska implementeringen av förhandsprövning av nätföretagens tariffer

Kravet på förhandsprövning av tariffer eller metoder för att fastställa tariffer infördes genom direktiv 2003/54/EG och följer av artikel 23 som räknar upp tillsynsmyndighetens uppgifter (det som nu är art 59 i direktiv 2019/944 och innan dess art 37 i direktiv 2009/72).

Före 2012 kontrollerades nättarifferna i efterhand i Sverige. År 2003 infördes den s.k. nätnyttomodellen och tillämpades tom 2007. Åren 2008-2011 tillämpades vad som kallades "mellantidsregleringen". Detta i avvaktan på att förhandsregleringen skulle införas.

Anledningen till att förhandsregleringen infördes var att kommissionen väckte talan mot Sverige och menade att Sverige inte uppfyller skyldigheten enligt direktivet om att metoder för beräkning av tariffer eller tariffer ska godkännas på förhand. EU-domstolen fastslog att Sverige underlåtit att uppfylla skyldigheterna enligt direktivet genom att inte i enlighet med [dåvarande] artikel 23.2.a ålägga tillsynsmyndigheten ansvar för att på förhand godkänna åtminstone de metoder som används för att beräkna eller fastställa villkoren för tillträde till nationella nät, inklusive överförings- och distributionstariffer (EUD mål C-274/08).

En statlig utredning lämnade förslag på ett system för förhandsreglering i november 2007 (SOU 2007:99).

Lagstiftning om förhandsregleringen infördes från 1 jan 2012 (prop. 2008/09:141 – Förhandsprövning av nättariffer). Ändringarna syftade till att det inte ska råda någon tvekan om att den svenska lagstiftningen uppfyller kraven i elmarknadsdirektivet. Den första intäktsramsförordningen antogs också inför 2012 (SFS 2010:304). Den första tillsynsperioden var 2012-2015.

Regleringen ändrades sedan från 1 juli 2014 (prop. 2013/2014:85 – Elnätsföretagens intäktsramar). Även intäktsramsförordningen ändrades (SFS 2014:1064).

Ändringarna tillämpades för den andra tillsynsperioden 2016-2019. Det var vid denna ändring som bemyndigandet att meddela föreskrifter om rimlig avkastning infördes, dåvarande 5 kap. 9 § ellagen.

Den 1 januari 2019 infördes ytterligare förändringar i lagstiftningen (prop. 2017/2018:237 – Elmarknadsfrågor). Hela 5 kap. ellagen fick en ny utformning. Bemyndigandet om avkastningen flyttades till 5 kap. 8 § ellagen och fick en ny utformning. Den nuvarande intäktsramsförordningen infördes med regler om hur avkastningen ska beräknas (SFS 2018:1520). Dessa bestämmelser är de som tillämpats för den i målen aktuella tredje tillsynsperioden 2020-2023.

I Sverige har implementeringen av elmarknadsdirektivets krav på prövning i förhand av nätföretagens tariffer införts sedan lång tid tillbaka, varefter justeringar successivt gjorts sedan 2012. De implementerade reglerna har använts för att fastställa nätföretagens intäktsramar under samtliga tillsynsperioder och samtliga perioder har prövats av domstol. I elmarknadsdirektivet har det hela tiden funnits bestämmelser om tillsynsmyndigheternas oberoende.

Intäktsramsregleringens förenlighet med EU-rätten

Ei vidhåller det som anförts i tidigare inlagor till kammarrätten gällande frågan om intäktsramsregleringens förenlighet med ellagen och att den formella lagkraftens princip i 8 kap. 18 § RF inte har åsidosatts. Detta yttrande behandlar frågan om intäktsramsförordningen (och ellagen) får tillämpas med anledning av EU-rätten.

EU-domstolens dom i mål C-718/18

EU-domstolen meddelade den 2 september 2021 dom i mål C-718/18. EU-domstolen kom fram till att Tyskland genom att inte korrekt införliva artikel 37.1 a och artikel 37.6 a och b i direktiv 2009/72 underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt direktivet.

I tysk lag finns en bestämmelse (24 § första meningen EnWG) som ger förbundsregeringen befogenhet att i förordning fastställa villkoren för tillträde till nätet, inbegripet tillhandahållande av balanstjänster, eller metoder för att fastställa dessa villkor samt metoder för att fastställa avgifter för tillträde till nätet. Befogenhet ges även att besluta i vilka fall och under vilka villkor den nationella tillsynsmyndigheten får fastställa dessa villkor eller metoder, eller godkänna dem

på begäran av den systemansvarige, samt i vilka särskilda fall av nätanvändning eller under vilka förutsättningar den nationella tillsynsmyndigheten, i enskilda fall, får godkänna eller vägra godkänna enskilda tariffer för tillträde till nätet (punkt 114). EU-domstolen ansåg att denna bestämmelse strider mot bestämmelserna i artikel 37.1 a och 37.6 a och b i direktiv 2009/72 då den ger förbundsregeringen vissa befogenheter som uteslutande är förbehållna den nationella tillsynsmyndigheten (punkt 115).

EU-domstolen uttalade att tillsynsmyndighetens oberoende innebär att den fattar sina beslut självständigt, enbart på grundval av allmänintresset, för att säkerställa att de mål som eftersträvas med direktivet iakttas, utan att behöva följa några externa instruktioner från andra offentliga eller privata organ (punkt 109). Tillsynsmyndigheten ska vara fullständigt oberoende i förhållande till ekonomiska och offentliga aktörer, oavsett om det rör sig om förvaltningsorgan eller politiska organ, och i det sistnämnda fallet innehavare av den verkställande makten eller lagstiftningsmakten (punkt 112). Domstolen anförde även att med hänsyn till att det föreligger ett så detaljerat regelverk på unionsnivå gällande taxor och beräkningsmetoder för intern och gränsöverskridande handel så är det inte nödvändigt att på nationell nivå utarbeta kriterier för beräkning av taxorna (punkt 123). Den befogenhet som uteslutande tillkommer de nationella tillsynsmyndigheterna enligt direktiven, tillsammans med dessa myndigheters oberoende, ska säkerställas gentemot alla politiska organ, och således inte enbart gentemot regeringen, utan även gentemot den nationella lagstiftaren (punkt 130).

EU-domstolen har även tidigare avgjort ett antal mål, t.ex. C-771/18, C-767/19, C-378/19 och C-474/08, där domstolen har tolkat bestämmelserna om tillsynsmyndighetens oberoende.

EU-domstolen har i dessa avgöranden uttalat att fastställandet av metoder för att beräkna eller fastställa tariffer ingår bland de befogenheter som direkt är förbehållna de nationella tillsynsmyndigheterna. EU-domstolen har funnit att tilldelningen till en annan myndighet än den nationella tillsynsmyndigheten av befogenheten att fastställa vilka omständigheter som är av vikt för fastställandet av tariffer inte är förenlig med dessa bestämmelser, eftersom en sådan tilldelning inskränker de exklusiva befogenheterna. När det gäller begreppet oberoende har EU-domstolen angett att oberoende i fråga om beslutsfattande innebär att den nationella tillsynsmyndigheten ska fatta sina beslut självständigt enbart på grundval av allmänintresset, utan att behöva följa några externa instruktioner från andra offentliga eller privata organ. De nationella tillsynsmyndigheterna ska vara

fullständigt oberoende i förhållande till ekonomiska och offentliga aktörer, oavsett om det rör sig om förvaltningsorgan eller politiska organ. Oberoendet ska vara i förhållande inte bara till regeringen (innehavare av den verkställande makten) utan också i förhållande till den nationella lagstiftaren (lagstiftningsmakten).

Omständigheterna i mål C-718/18, dvs Tysklands implementering av direktivet vad gäller förhandsreglering av nätföretagens tariffer, har likheter med den svenska implementeringen. Både Tyskland och Sverige har infört lag- och förordningsbestämmelser till vägledning för hur intäktsramar ska beräknas (dvs. metoder för hur tariffer ska beräknas). Domen och tidigare avgöranden från EU-domstolen talar därför, enligt Ei:s tolkning, för att den svenska implementeringen av elmarknadsdirektivet kan komma att behöva justeras för att säkerställa Ei:s oberoende. Det ankommer på lagstiftaren att utreda detta och vidta eventuella lagstiftningsåtgärder.

I Tyskland, det land som EU-domstolens dom riktar sig mot, kommer gällande tysk lag att fortsätta tillämpas tills det att lagstiftaren har sett över den nationella implementeringen av direktivet. Skälet för detta är att den tyska nationella tillsynsmyndigheten bedömer att direktivets bestämmelser om tillsynsmyndighetens oberoende inte har direkt effekt och därmed inte kan tillämpas direkt i stället för nationell lag. Bundesnetzagenturs pressmeddelande där detta förmedlas bifogas denna komplettering.

Frågan i detta mål är således om det förhållande att ett direktiv [sannolikt] implementerats felaktigt vad gäller tillsynsmyndighetens oberoende också innebär att de nationella bestämmelserna om beräkning av intäktsramar inte får tillämpas, dvs vad rättsverkningarna är av ett felaktigt genomfört direktiv. Ska direktivets bestämmelser tillämpas direkt i stället för de nationella bestämmelserna, eller gäller nationell lagstiftning till dess att den ändrats.

Gällande nationella regler ska tillämpas

Förvaltningsrätten har i den överklagande domen kommit fram till att direktivets krav på Ei:s oberoende inte uppfylls pga. att vissa bestämmelser i intäktsramsförordningen påverkar räckvidden av Ei:s beslut på ett otillåtet sätt. Förvaltningsrätten menar därför att bestämmelserna i intäktsramsförordningen om hur avkastningen ska beräknas inte ska tillämpas vid beslut om nätföretagens intäktsramar.

För att de nationella bestämmelserna inte ska få tillämpas krävs att direktivets regler har direkt effekt och på så sätt kan åsidosätta nationella regler som strider mot bestämmelsen.

Förvaltningsrätten har i de överklagade domarna inte på något sätt motiverat hur rätten kommit fram till slutsatsen att de aktuella bestämmelserna i direktivet har direkt effekt och därmed kan tillämpas direkt och åsidosätta nationella regler. Den rättsliga grunden för varför bestämmelserna i intäktsramsförordningen inte får tillämpas saknas således i förvaltningsrättens dom.

Direktiv är en rättsakt riktad mot EU-länderna och ska införlivas av dessa i den nationella lagstiftningen. Ett direktiv ska med avseende på det resultat som ska uppnås vara bindande för varje medlemsstat till vilken det är riktat, men ska överlåta åt de nationella myndigheterna att bestämma form och tillvägagångssätt för genomförandet (artikel 288 FEUF). Direktiv är således en instruktion till medlemsstaterna att uppnå ett visst definierat mål. Direktiv binder endast medlemsstaterna och inte enskilda och bestämmelserna måste genomföras med nationell lagstiftning för att få bindande verkan.

EU-domstolen erkänner dock att direktivsbestämmelser i vissa fall har en direkt effekt i syfte att skydda privatpersoners rättigheter. Domstolen har därför i sin rättspraxis fastställt att ett direktiv har direkt effekt om dess bestämmelser innebär en rättighet för en enskild, är ovillkorliga och tillräckligt tydliga och precisa samt när medlemsstaten inte har införlivat direktivet inom tidsfristen (mål 41/74, Van Duyn). Den direkta effekten kan dock endast vara vertikal vilket innebär att EU-länder måste införliva direktiv men EU-länder får inte åberopa ej implementerade direktiv mot privatpersoner. Privatpersoner får inte heller åberopa ej implementerade direktiv mot varandra (mål 148/78, Ratti). EU-domstolens praxis om direkt effekt utgör undantag från regeln om att direktiv endast är bindande för medlemsstaterna avseende målen som ska uppnås. Därför krävs att vissa särskilda förhållande föreligger, och om dessa inte finns så kan inte direkt effekt gälla.

Enligt EU-domstolens praxis innebär direkt effekt att bestämmelser kan verkställas av en nationell domstol eller myndighet i det enskilda fallet utan behov av ytterligare lagstiftningsåtgärder av medlemsstaten. Detta förutsätter att bestämmelserna direkt ger upphov till individuella rättigheter och skyldigheter.

Förvaltningsrätten har felaktigt utgått från att det räcker med att en viss nationell bestämmelse inte till fullo överensstämmer med direktivets syfte för att

bestämmelsen inte ska tillämpas. I mål 148/78 Ratti uttalade EU-domstolen att om ett enskilt rättssubjekt som har följt bestämmelserna i ett direktiv, som en stat har underlåtit att införa i sin interna rättsordning, väcker talan vid en nationell domstol och yrkar att en nationell bestämmelse som är oförenlig med direktivet i fråga inte ska tillämpas, ska den nationella domstolen bifalla yrkandet om skyldigheten i fråga är ovillkorlig och tillräckligt precis (punkterna 22–23). Det krävs således, till skillnad från vad förvaltningsrätten funnit, att bestämmelserna om tillsynsmyndighetens oberoende i elmarknadsdirektivet innebär rättigheter för enskilda som är ovillkorliga och precisa för att dessa ska kunna åberopas direkt. Medlemsstaten hade i det nämnda fallet underlåtit att införliva direktivet. I aktuellt mål är det däremot fråga om ett direktiv som har införlivats men detta påstås ha skett på ett felaktigt sätt.

Bestämmelserna om tillsynsmyndighetens oberoende i artikel 35 och 37 i direktiv 2009/72 (numera artikel 57 och 59 i elmarknadsdirektivet 2019/944) kan inte anses ha direkt effekt. De ger inte upphov till några rättigheter som går att åberopa i nationell domstol och de kan därför inte tillämpas direkt.

Artikel 35 handlar om tillsynsmyndighetens utnämning och oberoende och artikel 37 innehåller en uppräknning av tillsynsmyndigheternas uppgifter och befogenheter. Bestämmelserna om tillsynsmyndigheterna innehåller inte några bestämmelser som innebär någon rättighet för en enskild. I stället utgör dessa bestämmelser endast instruktioner för hur tillsynsmyndigheterna ska organiseras, vilka mål som tillsynsmyndigheten ska ha och vilka uppgifter som tillsynsmyndigheterna är skyldiga att utföra.

Några direkt tillämpliga materiella regler om beräkning av tariffer, utöver de som finns i direktivet i övrigt eller i elmarknadsförordningen, stadgas inte i kapitel IX i direktiv 2009/72. Den enda bestämmelsen som innehåller något om nivån på tarifferna är artikel 37.6 a i direktiv 2009/72, som anger att de ska utformas så att nödvändiga investeringar i näten kan göras på ett sätt som gör det möjligt att säkra nätens funktion. Att de svenska bestämmelserna uppfyller detta kriterium visas inte minst av att nätföretagen alltid får täckning för samtliga investeringar genom intäktsramen. Det är således nätföretagen själva som avgör hur mycket och vilka investeringar de ska göra och sedan täcks kostnaderna av intäktsramen. Även förvaltningsrätten har i den överklagade dom funnit att "nätföretaget inte har visat att Ei:s beslut strider mot tredje elmarknadsdirektivets krav på tariffer som möjliggör nödvändiga investeringar i näten samt krav på förutsebarhet och långsiktighet".

I princip samtliga medlemsstater har infört regulatoriska ramverk med nationella regler om metoder för beräkningen av tariffer och/eller intäktsramar. Olika medlemsstaters regelverk om förhandsprövning av tariffer beskrivs översiktligt i en rapport från CEER (Council of European Energy Regulators) som bifogas detta yttrande. Av detta kan man dra slutsatsen att tillsynsmyndighetens oberoende inte av medlemsstaterna har uppfattats som att det inte får införas några nationella regler till vägledning för beräkningen av intäktsramar. Direktivets bestämmelser kan därför inte heller anses som entydiga och precisa på ett sådant sätt som krävs för att de ska ha direkt effekt.

Elmarknadsdirektivets bestämmelser om de nationella tillsynsmyndigheterna är således endast instruktioner för hur tillsynsmyndigheterna ska organiseras och vilka uppgifter de ska utföra och innebär inte någon rättighet för enskilda. De är inte heller ovillkorliga och precisa och har därmed inte direkt effekt och ska inte ta över gällande nationella regler. Den nationella lagstiftningen ska därför tillämpas och gäller tills den är upphävd.

Intäktsramarna ska därför fastställas för tillsynsperioden 2020-2023 med tillämpning av både ellagen och intäktsramsförordningen.

Ei har i förvaltningsrätten medgett att, vid tillämpning av intäktsramsförordningen, den reala kalkylräntan före skatt som ska användas vid beräkningen av elnätsföretagens intäktsramar fastställs till 2,35 procent. Omvandlingsräntan ska som en följd därav fastställas till 4,12 procent. Medgivandena baseras på att det framkommit nya uppgifter som innebär att ytterligare ett jämförelseföretag kan användas. Detta får konsekvenser för beräkningen av tillgångsbeta och skuldsättningsgraden. Ei hänvisar i dessa delar till det som anförts i förvaltningsrätten.

Eftersom intäktsramarna behöver räknas om ska förvaltningsrättens dom upphävas och ärendena återförvisas till Ei för att fastställa nya intäktsramar i enlighet med ovanstående medgivanden.

Begäran om förhandsavgörande

Kammarrätten bör inhämta förhandsavgörande från EU-domstolen gällande tolkningen av elmarknadsdirektivet. Frågor bör ställas om bestämmelserna i elmarknadsdirektivet om tillsynsmyndigheternas organisering och uppgifter har direkt effekt och huruvida dessa bestämmelser kan åberopas direkt av en enskild i en nationell rättsprocess. Om kammarrätten anser att förhandsavgörande ska

inhämtas bör Ei beredas tillfälle att återkomma med en precisering av de frågor som bör ställas.

Frågan om den svenska förhandsregleringen av nätföretagens intäktsramar är förenlig med EU-rätten handlar uteslutande om hur bestämmelserna i elmarknadsdirektivet om de nationella tillsynsmyndigheternas organisation och uppgifter ska tolkas. De tolkningar som är avgörande för detta mål har generell betydelse och kan formuleras som generella tolkningsfrågor. Det är av största vikt att tolkningen av bestämmelserna är enhetlig inom EU. Särskilt mot bakgrund av att i princip alla medlemsstater har infört nationella regler om beräkning av intäktsramar.

Tysklands nationella tillsynsmyndighet anser inte att direktivet har direkt effekt och kommer att fortsätta tillämpa nationell lagstiftning. Den svenska prövningen kan rimligtvis inte innebära mer långtgående konsekvenser beträffande tillämpningen av det nationella regelverket på grundval av tolkningen av en dom som trots allt rör det tyska regelverket. Det skulle således vara orimligt om Sverige gör annorlunda baserat på samma regelverk. Ei har inom ramen för sitt internationella samarbete inte heller fått indikationer om att någon annan medlemsstat kommer att upphöra med att tillämpa gällande lagstiftning med anledning av EU-domstolens praxis, även om denna genom domen i målet C-718/18 ytterligare har förtydligat innebörden av tillsynsmyndigheternas oberoende. Samtliga domar som finns från EU-domstolen om denna fråga avser dessutom fördragsbrottstalan mot medlemsstater. Domstolen har inte tagit ställning till frågan om bestämmelserna om tillsynsmyndigheten i direktivet har direkt effekt. Ei anser därför att direkt effekt inte föreligger men att domstolen bör inhämta ett förhandsavgörande från EU-domstolen för en konsekvent och enhetlig tillämpning bland medlemsstaterna.

Ei:s andrahandsyrkande

Ei har framställt sitt andrahandsyrkande för det fall att kammarrätten skulle komma fram till att de aktuella bestämmelserna i elmarknadsdirektivet har direkt effekt och innebär att nationella regler som strider mot direktivet inte får tillämpas.

Förvaltningsrätten har funnit att 17-26 §§ i intäktsramsförordningen strider mot direktivet och därför inte får tillämpas. Grunden för detta är att dessa bestämmelser är detaljerade och påverkar räckvidden av Ei:s beslut på ett otillåtet sätt och kan därför inte heller tillämpas.

EU-domstolen har i mål C-718/18 uttalat att oberoendet för tillsynsmyndigheten inte bara ska gälla i förhållande mot regeringen utan även den nationella lagstiftaren. Vidare är det enligt EU-domstolen inte nödvändigt att införa nationella regler om beräkning av intäktsramar.

Ei anser därför att om direktivet har den effekt som förvaltningsrätten funnit, så gäller det inte endast bestämmelserna i 17-26 §§ intäktsramsförordningen. Både 5 kap. ellagen och resterande bestämmelser i intäktsramsförordningen innehåller bestämmelser om hur intäktsramen ska beräknas. Samtliga dessa bestämmelser påverkar räckvidden av Ei:s beslut.

Som exempel kan nämnas bestämmelsen i 10 § intäktsramsförordningen om vilket index som ska användas. Även 13-14 §§ intäktsramsförordningen och bilaga 1 som anger hur avskrivningar ska beräknas och anger den ekonomiska livslängden och den maximala livslängden kan nämnas. Dessa bestämmelser påverkar Ei:s beslut i ännu större utsträckning än reglerna om hur kalkylräntan ska beräknas.

Även 5 kap. ellagen innehåller bestämmelser som påverkar hur Ei kan beräkna intäktsramarna. 5 kap. 1 § ellagen anger grunderna för hur intäktsramen ska beräknas och sätter en inledande ram för vad intäktsramen får täcka. Vidare kan nämnas 5 kap. 7 § om kapitalkostnader och 5 kap. 9 § om kvalitet. Även bestämmelser om avvikelser från intäktsramen i 5 kap. 27-29a §§ påverkar Ei:s möjligheter att fatta beslut enbart på grundval av allmänintresset (koppling till dessa bestämmelser har också lagen (2021:311) om särskilt investeringsutrymme för elnätverksamhet, som innehåller detaljerade bestämmelser om att och hur Ei ska besluta om extra belopp som ska öka intäktsramen).

För det fall elmarknadsdirektivet ska anses ha direkt effekt saknas det anledning att göra skillnad på bestämmelser om hur kalkylräntan ska beräknas och bestämmelser om hur andra delar av intäktsramen ska beräknas. Samtliga dessa påverkar Ei:s beslut i lika stor utsträckning.

Om nationella regler inte får tillämpas så ska det således gälla alla bestämmelser om beräkning av intäktsramarna. En följd av detta är även att tidigare domstolsavgöranden vad gäller beräkningen av intäktsramar inte heller ska beaktas. Detta eftersom domstolarna baserat sina avgöranden på lagstiftning som inte får tillämpas.

Om det är så att EU-rätten innebär att nationella regler om beräkning av intäktsramarna inte får tillämpas så vilar Ei:s beslut på felaktiga grunder, då Ei i

besluten har tillämpat nationella lagar och förordningar vid fastställandet av intäktsramarna. Om kammarrätten finner att så är fallet ska därför Ei:s beslut och förvaltningsrättens domar upphävas. Ärendena måste då återförvisas till Ei för att fastställa nya intäktsramar utan tillämpning av de nationella reglerna om beräkning av intäktsramar.

Till stöd för Ei:s talan åberopas utlåtande från professor Joakim Nergelius samt advokaten Tobias Bengtsson.

Detta yttrande har beslutats av chefsjuristen Göran Morén. Föredragande var juristen Johan Nordström.

Göran Morén

Johan Nordström

Bilagor

Bundesnetzagentur press release 2 september 2021

CEER, Report on Regulatory Frameworks for European Energy Networks 2020,
11 Mars 2021

Utlåtande från professor Joachim Nergelius, Örebro Universitet

Utlåtande från advokaten Tobias Bengtsson, Wistrands Advokatbyrå